

mindelige kommunale Byrder udføre for offentlig Regning, og derfor er det ganske naturligt, at jeg sætter det i Spidsen; man kan jo imidlertid læse Paragrafen og Motiverne, hvordan man vil, saa jeg var ganske forberedt paa, at de ærede Medlemmer vilde sige: Ja, men det sætte vi ikke i Spidsen, vi holde paa Naturalarbeidet. Som Bestemmelsen er affattet, vil det ærede Medlem dog indrømme mig, at begge Muligheder ere lige aabne for Fremtiden, saa det altsaa kommer an paa, hvad Kommunalbestyrelserne foretrække, og de bryde sig vist ikke meget om, hvad Ministeren skriver i Motiverne, det kommer kun an paa, hvad der er skrevet i Loven.

At Politimesteren skulde føle sig krævet ved at staa under Amtmanden, det forstaar jeg ærlig talt ikke, og jeg tror ikke, det er Tilfældet. Jeg har allerede tidligere sagt, at, hvis det kommer an paa at give ham en udvidet Myndighed, saa kan jeg nok gaa ind derpaa. Jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at det er Politimesteren, der har Myndigheden i § 20, og kan tilholde Sogneraadet at gjøre dets Pligt. Der er kun et Forhold, hvor Myndigheden er forbeholdt Amtmanden, og det er det, naar Sogneraadet ikke vil lystre og ikke vil gjøre Arbeidet om, naar Politimesteren har sagt: Det er ikke ordentlig gjort, det maa gøres om; thi det kan han sige, saa tidt han vil, men Tvangsmidlet, at lade det gjøre ved leiede Folk, er overladt til Amtmanden. Amtsraadet har med Visterne og Inddelingerne at gjøre, men ikke det Allernærmeste med Administrationen og Tilsynet efter § 20, Bemærkningen rammer derfor ikke Amtsraadet, men kun Amtmanden og Politimesteren.

Juul-Nylensteen: Naar den ærede Minister sagde, at han ikke forstaar, at Politimesteren ganske i Almindelighed ikke skulde holde af at staa under Amtmanden (Indenrigsministeren [Ingerslev]): Det har jeg ikke sagt), saa maa jeg sige, at det har jeg heller aldrig sagt, jeg har kun sagt, at han ikke holder af ikke selv at maatte afgjøre dette bestemte Punkt, og hvis den ærede Indenrigsminister var Politimester, saa vilde han heller ikke holde af, at man kom og sagde: Lad os spørge Sogmesteren, inden vi lystre Politimesteren. Det er meget rimeligere, at Politimesteren selv kan sige: Nu lader jeg det udføre paa Kommunens Regning, uden at han behøver at gaa til Amtmanden.

Indenrigsministeren (Ingerslev): Jeg skal ikke fordybe mig i Resfort-Forholdene, det turde være temmelig farligt. Det kan ogsaa gjerne være, at der er en eller anden Amtmand, der gjerne vilde have den Myndighed, Indenrigsministeren har. Vi have f. Ex. i Kvæghjefagen søgt Garantien i Indenrigsministerens Afgjorelse og ikke i Amtmandens. Der kan man ogsaa gjerne sige, at Amtmanden vilde synes bedre om, at han selv afgjorde det, og at han ikke er saa tjenstvirig, naar Ministeren skal afgjøre det, ligesom det ærede Medlem siger, at Politimesteren vilde være saa omfindelig og ikke saa tjenstvirig, naar Amtmanden afgjør det. Det er jo et Skjøn, hvor Afgjorelsen skal lægges, og vi have administrativt den Erfaring, at jo høiere man gaar op for at søge Decisionen, desto større Garanti faaer man for, at Alt tages i Betragtning. Saaledes er det nu engang her i Verden, og saaledes bør det ogsaa være. Jeg vil ikke svække Politimesterens Myndighed, det vilde være meget taabeligt af mig, men jeg tror, at der er visse Resfort-Forhold, hvor jeg maa holde paa Amtmanden fremfor Politimesteren.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Sagens Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Steffensen: Jeg tillader mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg paa 9 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag af Steffensen om Nedsættelsen af et Udvalg paa 9 Medlemmer.

Formanden: Hermed er Dagsordenen udtømt.

Næste Møde holdes paa Tirsdag Kl. 1¹/₂, og Dagsordenen er da:

1) Justitsministeren fremsætter:
Forslag til Lov om Forandring i og Tillæg til Bygningslov for Kjøbstæderne i Kongeriget Danmark af 30te December 1858.